

plads i det europæiske samarbejde, vi selv ønsker.

Jeg kunne godt føje til den betragtning, at jeg tror, man tager meget fejl, hvis man tror, at de nye demokratier i Central- og Østeuropa har nogen som helst hensigt om at give afkald på deres nyvundne nationale selvstændighed. Det har de ikke. De ønsker ikke medlemskab af EU for at blive underkastet, som hr. Thulesen Dahl sagde, centralistisk ensretning. Det er slet ikke deres dagsorden. De ønsker som suveræne nationalstater at indgå i et forpligtende europæisk samarbejde. Det er, hvad de ønsker, og det vil de værne om. De central- og østeuropæiske lande ser ikke nogen føderal model i Amsterdamtraktaten. De ser noget helt andet. De ser en mulighed for, at de som suveræne nationalstater med hele deres nyvundne frihed kan deltage i et forpligtende samarbejde på lige fod og på lige vilkår med os andre.

Hr. Kristian Thulesen Dahl var meget inde på spørgsmålet om, at dette europæiske samarbejde var udtryk for centralistisk ensretning. Jeg har et par bemærkninger til det. For det første vil jeg sige, at når der er en EU-regel, er det jo ikke ensbetydende med, at der bliver flere regler. Når der findes én EU-regel, erstatter den 15 nationale regler, og det er jo ikke udtryk for centralisme at erstatte 15 regler med én regel. Det er tværtimod udtryk for praktisk sans. Modstykket til én EU-regel er 15 forskellige – i øvrigt til stor skade for noget, som jeg ved, hr. Thulesen Dahl interesserer sig for, nemlig fri handel og omsætning over landegrænserne.

Lad mig komme med en betragtning mere om ensretning. Lad os se på vores eget land, Kongeriget Danmark, og stille det spørgsmål: Er Danmark blevet et ensrettet land i forhold til de øvrige europæiske lande i løbet af de 25 år, vi har været medlemmer? Er vi blevet mindre danske? Er danskerne blevet mindre bevidste om, at de er danskere, i løbet af de 25 år? Jeg kender svaret på det spørgsmål, og jeg tror også, at både hr. Thulesen Dahl, hr. Keld Albrechtsen og hr. Dahlgaard, som er de eneste modstandere, jeg kan se herinde i øjeblikket, erkender, hvordan det forholder sig. Virkeligheden er altså ganske anderledes end den virkelighed, hr. Thulesen Dahl forsøger at fremmane.

Fredens projekt er et plusord, og jeg er da glad for, at det også er det for hr. Thulesen Dahl; det er da altid noget, at vi kan enes om det. Men der er jo også en realitet i det, for

udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande er Europas bedste mulighed for at skabe langsigtet stabilitet og sikkerhed i det europæiske område.

Hr. Thulesen Dahl var inde på og gjorde sig nogle betragtninger om, at flere og flere borgerlige vælgere vil stemme nej. Jeg bryder mig ikke om at argumentere med opinionsmålinger, må jeg sige, for de har det jo med at flytte søgelyset fra det, det egentlig handler om, nemlig hvad man selv mener. Diskuterer man opinionsmålinger, diskuterer man jo altid, hvad man tror, de andre mener, og det er jo ikke det, det handler om ved en demokratisk afstemning; her handler det om, hvad man selv mener. Men jeg vil gerne gøre hr. Thulesen Dahl opmærksom på, hvis det endelig skal være sådan, at vi skal ind i den boldgade, at i samtlige de opinionsmålinger, jeg har set, er der et overvældende flertal af borgerlige, som vil stemme ja.

Hr. Thulesen Dahl var meget optaget af, også i nogle korte bemærkninger, afstemningsregler og indflydelse og var ligeledes meget optaget af, at på et tidspunkt skal vi til at diskutere igen i EU, hvorledes vægtningen af stemmer i Ministerrådet skal være. For det første vil jeg gerne gøre opmærksom på, at en af de muligheder, der eksisterer, og som er nævnt i traktaten, er det såkaldte dobbelte flertal. Det er en løsning, vi fra dansk side har været fortalere for under regeringskonferencen, for vi synes, det er en god model, at man siger: Der skal være et kvalificeret flertal for at vedtage noget, men dette kvalificerede flertal skal samtidig repræsentere mindst halvdelen af borgerne inden for EU. Det er en meget fornuftig model, og det er nævnt som en af mulighederne.

Men det, jeg især gerne vil sige, er, at det er forkert at slutte, at når man får en mindre andel af de samlede stemmer, får man også mindre indflydelse. Må jeg bruge et praktisk eksempel: I forbindelse med, at EU blev udvidet med Sverige, Finland og Østrig, er det klart, at Danmarks andel af det samlede antal stemmer i Ministerrådet blev mindre; men blev vores indflydelsesmuligheder mindre? Nej! Vi fik jo nye allierede og nye venner, lande, som vi har arbejdet tæt sammen med gennem mange år, med ind i Ministerrådet og kunne arbejde sammen med dem dér. Og hvad sker der, når de nye demokratier i Central- og Østeuropa kommer med, når de baltiske lande kommer med, når Polen, Tjekkiet og Ungarn kommer med? Det er jo ikke lande, som vil trække den euro-